

ESTE UN MIRACOL DE CRĂCIUN, CHARLIE BROWN

STEPHANIE PERKINS

Marigold iubea piața aceea de brazi. Era mai luminoasă, poate chiar mai caldă decât locuința mamei sale. Focurile trosneau înăuntrul tobelor de metal. Deasupra capului se întretăiau șiruri întregi de becuri simple. Și, lângă intrare, era un om de zăpadă imens, din plastic care strălucea portocaliu electrizant. Din pipa lui ieșeau cerculețe adevărate de fum.

Iubea mirosul aspru de verde al bradului Fraser și vibrația crăntănitoare a așchiilor rindeluite sub talpă. Îi iubea pe bărbații în flanelă roșie care urcau și împingeau brazii pe capotele autoturismelor mai mari sau mai mici, legându-i cu sfoară răsucită pe care o scoteau din buzunarele lor. Ca prin magie. Iubea baraca improvizată din lemn și casa de marcat veche și gălăgioasă. Pereții barăcii erau împopoțonați cu textile aranjate în cute și coronițe, iar din tavan se prelingeau, ca niște țurțuri, ramuri de vâsc, cu fructele translucide. Dar mai ales iubea să caute bradul perfect.

Prea înalt, prea scund, prea bogat, prea rar. Numai bun.

Familia lui Marigold Moon Ling venea aici de ani buni de zile, dintotdeauna. Anul acesta, însă, Marigold veni complet singură. În repetate rânduri. Timp de o lună întreagă. Deoarece cum ai putea să rogi o persoană care ți-e străină cu desăvârșire, ceva cu desăvârșire straniu. Se luptase cu această rugămintă încă din ziua de Black Friday și mai avea încă de aflat un răspuns potrivit. Acum nu mai avea timp. Solstițiul era a doua zi, iar Marigold trebuia să acționeze în seara aceea.

Marigold era aici... pentru un băiat.

Dumnezeule. Chestia asta nu sunase deloc bine, nici măcar în mintea ei.

Dar nu era aici fiindcă îl plăcea pe băiatul acesta care vindea brazi de Crăciun, era aici pentru că avea *nevoie* de ceva de la el.

Desigur, era drăguț. Asta trebuie spus. Nu era chip să te ascunzi pe după deget, băiatul acela era un exemplar masculin atrăgător. Doar că nu era genul ei. Era... vânjos. Să ridici brazi toată ziua bună ziua îți definește oarecum musculatura. Lui Marigold îi plăceau tipii interesați mai mult de lucruri artistice, de activități de interior. Tipi care să citească operele complete ale lui Kurt Vonnegut. Care să întrețină o pagină web respectabilă cu benzi desenate. Să cânte la contrabas. La naiba, chiar să se joace jocuri video. Erau activități care predis puneau către siluetă durdulie sau sfrijită, așa că acestea erau tipurile preferate de Marigold.

Cu toate acestea, Băiatul din Piața de Brazi de Crăciun avea ceva ce le lipsea celorlalți. Ceva de care ea avea nevoie și doar el îi putea oferi.

Avea nevoie de vocea lui.

O auzise pentru prima dată când o luase pe scurtătură, prin parcare dintre apartamentul ei și stația de autobuz. În fiecare iarnă, de sărbători, firma „Brazii Familiei Drummond (Afacere de familie care funcționează din 1964)” se stabilește temporar în colțul de nord-est al parării, unde fusese înainte un supermarket Ingles. Era locul preferat de cei din Asheville ca să cumpere brazi de Crăciun. Pepiniere de brad erau pretutindeni în munții din Carolina de Nord, care era până la urmă ținutul pepinierelor de brad de Crăciun, așa că, pentru

unicitate, familia Drummond oferea prietenie, tradiție și atmosferă. Și cidru organic de mere, fierbinte, din partea casei.

Locuitorii din Asheville se dădeau în vânt după tot ce era organic. Era acel fel de oraș.

Vocea băiatului o făcu pe Marigold să înțepenească. Descărca brazi zvelfți, încorsetați în plasa de protecție, din spatele unei camioane și striga instrucțiuni unui alt angajat. Marigold se ghemui în spatele unei dubițe și se uita pe sub glugă ca un spion rău. Rămase șocată de tinerețea lui. Părea să fie de o vârstă cu ea, dar vocea care ieșea din gâtul lui era spectaculos de nepotrivită vârstei. Profundă, încrezătoare, sarcastică. Părea mult prea puternică pentru corpul lui. Ritmul era obosit și nepăsător, dar susținut totuși cu o remarcabilă notă de căldură și umor.

Era o voce bună. O voce grozavă.

Și era exact piesa care lipsea din proiectul la care lucra în acel moment.

Marigold făcea comedii animate de scurt metraj. Le făcea pentru ea, din plăcere, din școala generală, așa că atunci când își lansase un canal oficial pe YouTube anul trecut, în clasa a zecea, avea deja suficientă experiență și talent ca să atragă mii de abonați. În prezent se străduia să intre în grațiile unuia dintre multele studiouri de animație din Atlanta.

Ea făcea majoritatea vocilor, însă mai primea din când în când ajutor de la prieteni (anul trecut) sau colegii mamei de la restaurant (anul acesta). Filmul ăsta însă... era extrem de important. Avea să fie cadoul de solștițiu pentru mama ei și biletul de plecare din acel oraș. Marigold simțea că plesnește. Nu știa pentru cât timp mai putea locui în acel loc.

Avea nevoie de ajutorul aceluia băiat și avea nevoie de ajutorul lui atunci.

Era neobișnuit de multă zarvă în seara aceea. Marigold trecea printre brazi, cu paharul de cidru de mere organic, fierbinte, strâns între mâini, deloc imună tentației, ciulindu-și urechile ca să distingă peste râsetele copiilor și vuietul drujbelor. Într-un orice alt context,

această combinație ar fi alarmantă. Aici însă era cât se putea de veselă. Sau ar fi fost, dacă stomacul ei nu ar fi fost deja întors pe dos de o spaimă ca de filme de groază.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Acolo. În colțul îndepărtat. Marigold nu auzi răspunsul clientului, fusese suficientă replica băiatului:

— Nicio problemă. Doar faceți semn cu mâna unuia dintre noi.

Porni grăbită spre locul de unde venise vocea, știind că singurul mod în care putea face lucrurile să se întâmple era să ajungă în fața lui în cea mai mare viteză, astfel încât să fie nevoiți să interacționeze. Lipsă de curaj, adevărat. Dar acesta era adevărul. Trecu în grabă pe lângă un șir de brazi de peste doi metri, proaspăt tăiați și înfoiați de atâtea frunze proaspete. Băiatul trecu primul colțul.

Aproape că se izbi de pieptul lui.

Băiatul tresări. Apoi el îi văzu fața și tresări din nou.

— Ai mai fost pe aici.

Acum fu rândul lui Marigold să fie surprinsă.

— Părul acesta...

Arătă cu capul spre cosița groasă, împletită elegant, pe care o purta ca pe o bentiță. Restul părului negru precum cărbunele era și el prins.

— L-aș recunoaște oriunde.

Era adevărat faptul că aceea era un fel de amprentă stilistică a ei. Un tip sexy, de vreo douăzeci și ceva de ani și cu o cicatrice la sprâncenă îi spusese mai demult că era drăgălașă. Ea se simțea drăgălașă așa. Dar în acest moment, nu se simțea deloc drăgălașă. Se simțea ca cineva care dă să verse.

— Știi, zise el, spărgând tăcerea, majoritatea oamenilor nu trebuie să cumpere brad decât o singură dată.

— Locuiesc acolo, zise ea, arătând spre complexul de apartamente din apropiere. Și iau autobuzul de acolo. Arătă spre strada de lângă băcănie.

— Aha. Atunci nu-ți stau în cale.

Deși nu se clinti.

— Nu mă duc în stația de autobuz.

— Deci... cumperi un brad.

O privea de parcă ea era cumva într-o dungă. Măcar nu era frustrat. Ochii lui căprui și părul șaten luceau în nuanțe calde, de castană coaptă. De aproape era chiar mai mare, cu brațele și pieptul mult mai late. Era îmbrăcat cu o flanelă roșie, cadrilată, cu mânecile suflecate, uniforma firmei Brazii Familiei Drummond. Era oare un Drummond sau doar ajutor de sezon.

Nu că Marigold nu ar fi vrut un brad. Voia. Chiar voia cu adevărat. Dar mama ei puna bani deoparte pentru un apartament, iar ea pentru un apartament în Atlanta. Creierul ei scana o altă soluție ca să iasă basma curată. Avea nevoie de timp ca să-l ghicească și ca să-i demonstreze că era o ființă cât se putea de normală, asta înainte să-i adreseze întrebarea înfricoșătoare. Din păcate, bradul părea singura ei soluție.

— Da, zise. Poate.

Mai bine să stabilească de pe acum.

— Mă întrebam dacă voi aveți cumva vreun... știi tu. Un Charlie Brown.

Cum puse întrebarea se și simți încurcată și rușinată. Apoi și mai rușinată pentru că se simți rușinată. Surprinzător însă, băiatul zâmbi. O luă din loc, iar Marigold se luă grăbită după el. O duse într-un loc, lângă casa de marcat, unde erau adunați câțiva brazi minusculi. Îi ajungeau la genunchi.

— Sunt atât de... scunzi.

Era greu să-și ascundă dezamăgirea.

— Scuză-mă, zise el. Dar parcă asta ai cerut, un brad ediție specială *Peanuts*.

O străbătu un fior când îi auzi vocea din nou, atât de aproape. Superioară și distantă, dar categoric conturată paradoxal de un ton de amuzament vesel. Îl ajuta probabil să scape basma curată după ce spunea tot felul de lucruri grosolane.

Marigold îi putea ține isonul.

— Bradul Charlie Brown era jalnic, zise, dar era la fel de înalt cât el.

— Mda. Și el *era* scund.

Marigold nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ce zici de unul mai înalt... dar cu o gaură mare, respingătoare, care să-l facă greu de vândut. Ai așa ceva?

Ochii băiatului licăriră.

— Toți brazii noștri sunt ușor de vândut.

— Dar sigur aveți măcar un brad urât.

El își desfăcu brațele.

— Vezi în jur vreun brad urât?

— Nu. De aceea te întreb unde sunt.

Băiatul rânji, un zâmbet șiret, de vulpoi, iar Marigold avu impresia că era încântat să fie provocat la un duel verbal.

— Mda. Bine. Poate că avem ceva aici. Poate.

El intră pe după copaci și o conduse în josul rândului de brazi, lângă gardul de sârmă. Se opriră în fața unui brad care era mai mic decât el, dar mai înalt decât ea. Exact între ei.

— Acesta stă aici de câteva zile. Are niște ramuri lipsă aici, îl ridică și îl întoarse astfel că acum partea din spate era în față, și mai e acesta de aici. Dar îi poți pune lipiți de un perete.

— Cum ați făcut voi?

Îi oferi un alt zâmbet șmecheresc.

— Și oricine va fi în casa ta va vedea un brad bogat.

O familie gălăgioasă, vorbăreată se plimba pe rândul de lângă ei — mama, tata și o fetiță. Fata arăta cu degetul spre cel mai înalt brad din acel loc. Se înălța peste absolut tot ce era acolo, cu siguranță avea peste șase metri, cel puțin.

— Îl putem lua pe acela? întrebă fetița.

Părinții ei începură să râdă.

— Ne-ar trebui o sufragerie mult mai mare, îi spuse mama.

— Oamenii au sufragerii atât de mari?

— Unii oameni, da, îi răspunse tatăl ei.

— Când o să fiu mare, o să am o sufragerie așa mare ca să pot cumpăra cel mai mare brad de aici în fiecare an.

Cuvintele ei străpunseră aerul ca să o înjunghie pe Marigold direct în inimă. Amintiri ale propriei copilării, ale unei promisiuni

asemănătoare pe care o făcuse tatălui ei, o copleșiră. Anul trecut fusese primul an în care familia ei nu cumpăraseră brad. Sentimentul de melancolie înflori și deveni dor în timp ce Marigold își dădu seama că... își dorea un brad. Cu disperare. Îl atinse pe Charlie Brown cel înalt, lăsându-și degetele să alunece ca un evantai peste ramurile sale.

— Chiar îmi place... Se întoarse să citească biletul cu prețul și tresări.

— Ah, acesta este prețul vechi, zise băiatul. Pot să mai tai vreo zece dolari.

Chiar și așa costa cu mult mai mult decât prețul care ar mulțumi-o pe mama ei.

— Îl iau la jumătate de preț, zise ea.

— Pentru un brad de mărimea aceasta? Ești nebună!

— Ai spus că a stat aici, nedorit de nimeni, zile în șir.

— Am spus câteva zile nu zile în șir.

Ea se uită fix la el.

— Bine. Tai cincisprezece dolari din preț.

— Jumătate de preț.

Iar când el o privi cu exasperare, ea adăugă.

— Ascultă, doar atât îți pot da.

Băiatul se gândi la variantă. Se gândi la ea. Intensitatea privirii lui făcu să-i fie extrem de greu să-l privească în ochi, dar refuză să se dea bătută. Avea sentimentul clar că avea să obțină acea reducere.

— Batem palma, bombăni el până la urmă.

Dar cu o oarecare plăcere.

— Mulțumesc, spuse Marigold din tot sufletul, în timp ce el ridică bradul.

— Mă duc să curăț puțin trunchiul cât tu plătești.

Apoi strigă:

— Mama! 50% mai puțin decât prețul de pe eticheta portocalie.

Așadar era un Drummond.

Mama lui, o femeie cu o față jovială care, din nefericire, aducea oarecum cu un cartof roșu, stătea în baraca de lemn. Își ridică ochii din romanul de dragoste pe care-l citea, iar sprâncenele i se înălțară.

— Aha, zise ea când se apropie Marigold. Acum înțeleg.

— Poftim? întrebă Marigold.

O drujbă începu să bolborosească în apropiere.

Femeia îi făcu cu ochiul.

— Rar se obține o reducere de la fiul meu.

Îi luă ceva timp, Marigold era încă sub presiunea întrebării pe care nu apucase să o pună încă, dar când înțelesul cuvintelor femeii își găsisese ecoul, obrajii lui Marigold se aprinseră precum bujorii.

— Clienții noștri pleacă de regulă cu mai mulți brazi decât și-au planificat.

Vocea femeii era obișnuită, dar plăcută, deși cam ca de la țară, spre deosebire de cea a fiului ei.

— O, nici măcar nu aveam de gând să cumpăr vreun brad, zise Marigold în grabă. Așa că este mai mult decât am planificat.

Femeia zâmbi.

— Chiar așa?

— Este un negustor bun.

Marigold nu era sigură de ce simțise nevoia să protejeze reputația băiatului în fața mamei lui. Poate pentru că urma să-i ceară o favoare. Plăti bradul cu bani gheață, nerăbdătoare să scape de acea conversație, în același timp gândindu-se cu groază la cea care avea să urmeze. Stomacul i se strângea și răsuca de parcă era prins în zeci de tentacule.

Își aruncă ochii pe ceas. Era aproape ora opt.

Drujba se opri și imediat după aceea, băiatul se îndrepta spre ea cu bradul ținut bine în brațe.

Va trebui să-l roage. Va trebui să-l roage chiar...

— Care e mașina ta? întrebă el.

La naiba.

Le căzu fisa în același timp.

— Nu ai mașină, spuse el.

— Nu.

— Ai venit pe jos până aici.

— Da.

Se uitară fix unul la celălalt un moment.

— Nu e nimic, zise Marigold.

Cum putuse să uite că trebuie să-și ducă bradul acasă.

— Pot să-l car eu.

— E ridicol, zise el.

— Nu, e în ordine. Aceea e casa mea. Exact acolo.

Marigold arătă cu degetul singurul geam întunecat din întreg complexul de apartamente. Toate celelalte expuneau remarcabile decorațiuni, brazi sau menore. Fiecare balcon avea ghirlande de luminițe înfășurate pe balustradă, sau acadele-baston uriașe care luminau, ori tuburi luminoase care clipeau *Crăciun fericit!*

— Acela e al tău? întrebă el. Cel întunecat, de la ultimul etaj?

— Mda.

— M-am tot uitat la apartamentul acela de câteva săptămâni. E cam deprimant.

— Ar trebui să vezi cum e înăuntru, glumi Marigold.

Pentru că *nimeni* nu îl văzuse pe dinăuntru.

— Presupun că nu am ce face.

— Cum?

Marigold era deja neliniștită.

— De ce?

— Nu ai fi în stare să ajungi nici până la jumătatea drumului. Bradul acesta e greu. Greu de manevrat.

Ca să demonstreze, schimbă poziția în care ținea bradul și mormăi. Bradul se scutură. Marigold era însă fermecată de felul în care el spusese greu de manevrat. În mintea ei se înfiripă o fantezie în care el dicta o listă nesfârșită de cuvinte suculente. Inofensiv. Susafon. Crepuscular.

Marigold reveni brusc la realitate. Ura să se simtă neajutorată, dar chiar avea nevoie de ajutorul acestui băiat, în două moduri diferite. Își înfipse mâinile printre ramuri și prinse trunchiul, luptându-se să-l tragă înspre ea. Sperând că el îl va trage înapoi.

— E bine, zise ea. L-am prins.

— Dă-i drumul.

— Vorbesc serios, sunt mai puternică decât pare.

- Dă-i — smuci puternic de brad — drumul.
Marigold dădu drumul bradului. Se strădui să pară iritată.
— Scuze, zise el după un moment.
Chiar se vedea că îi părea rău.
— Dar va merge mai repede dacă nu mă încurci tu.
Marigold ridică mâinile în semn de capitulare.
— Dacă spui tu.
— Sunt mult mai înalt decât tine. Echilibrul, va fi precar, explică el.
Ea ridică din umeri, în timp ce el strigă mamei sale:
— Mă întorc în cincisprezece minute.

Mama lui miji ochii suspicioasă:

- Te duci în pauză?
— Ajut un client.
— Te duci în pauză? întrebă ea din nou.
El oftă.
— Da, mamă.

Marigold mergea cu pași mărunți în spatele lui în timp ce el se străduia să iasă din piața de brazi. Se simțea ca o idioată. În plus o mai chinuia brusc și un sentiment de vină.

- Nu ar trebui să faci așa ceva.
— Ai dreptate. Nu ar trebui.

O rafală de vânt rece o făcu pe Marigold să-și ridice fularul croșetat cu o mână și să țină de fusta de lână cu cealaltă. Era fericită că avea pe ea cea mai groasă pereche de dresuri.

- Îți mulțumesc, spuse ea. Apreciez mult gestul tău.

Băiatul bolborosi ceva.

Părea însă o bolboroseală destul de prietenoasă, așa că ea întrebă.

- Cum te cheamă?
— North.

— Cum? Asta da surpriză. Așadar... și mama ta este hipiotă. Nu aș fi spus.

— De ce?

Se opri ca să o privească și ace de brad curseră pe caldarâm.

— Pe tine cum te cheamă?

— Marigold. Marigold Moon.

North zâmbi.

— Se vede că ești din Asheville.

— Născută și crescută.

— Părinții mei nu sunt hipoți, zise el, continuând să meargă. Mă cheamă North, ca în Polul Nord. Din nefericire. Pe fratele meu îl cheamă Nicholas, iar pe sora mea Noelle.

— Uau. Chiar e...

— Cam de o sută de ori mai rău decât numele tău.

— Voiam să spun *plin de devotament*. Față de sărbători.

El izbucni în râs.

Marigold zâmbi, mulțumită că reușise să câștige un zâmbet.

— Și unde e ferma familiei?

— Sugar Cove.

O privi și ea ridică din umeri.

— Este lângă Spruce Pine.

— Aha, da, spuse ea. Am înțeles.

Avea sens. Erau sute de plantații de brazi în zonă, mai sus, la nord de oraș.

— Știi cât este de mic Spruce Pine, nu-i așa? întrebă el.

— Abia îl vede GPS-ul, zise ea.

— Ei bine, este Shanghai în comparație cu Sugar Cove.

Încă o dată, de când făceau conversație, Marigold fu uimită de cuvintele pe care le alegea. Părinții mamei sale erau imigranți din Shanghai. El nu avea de unde să știe acest lucru, dar ar fi putut fi acesta modul în care el să îi dea de înțeles că ghicise că era chinezoaică? Majoritatea americanilor care nu erau asiatici nu se pricepeau deloc să facă astfel de deosebiri. Ar fi spus japonez, coreean sau vietnamez înainte să spună chinez. De parcă s-ar fi temut că termenul de „chinez” ar fi un stereotip și ar avea probleme și numai dacă ar

fi sugerat așa ceva. De parcă nu era China cea mai populată țară din lume.

Dar Marigold nu avea prea mult timp de pierdut. În sfârșit, el îi oferise o porțiță de intrare.

— Nu vorbești ca și cum ai fi de la țară, zise ea.

— Vrei să spui că nu vorbesc ca mama.

Ea tresări. Și-o făcuse cu mâna ei.

— Îmi pare rău.

El spuse plictisit.

— Pe vremuri vorbeam așa. A trebuit să fac toate eforturile ca să nu mai vorbesc așa.

Intraseră în complexul de apartamente, iar ea arătă din nou unde era clădirea ei. North bombăni.

— Evident că este clădirea din spate.

— De ce să nu mai vorbești așa? întrebă ea, forțând o întoarcere la subiectul de discuție.

— Pentru că orașenii *zic că-s de la țară* și își pun problema oare *cât is de breaz*.

Nu era deloc bine.

North trânti bradul la capul scărilor. Răsufflă o dată, istovit.

— Tu. Trebuie să pui mâna să mă ajuți.

Puse bradul într-o parte.

— Prinde-l de la capăt.

Se aplecă înainte să apuce de jumătatea de sus. Cu diferența semnificativă de înălțime și de greutate dintre ei, făcură destul de mulți pași incomozi până să găsească ritmul potrivit.

— Evident că locuiești în clădirea din spate. Și e clar că locuiești la ultimul etaj.

— Evident că o să mă faci să regret pentru totdeauna faptul că m-ai ajutat, mormăi ea.

Se deplasau anevoios de-a lungul unui palier în formă de U dintre primul și al doilea etaj.

— Nu poți să mergi mai repede? întrebă el.

— Nu poți să fii mai drăguț?

El râse.

— Vorbesc serios. Ești ca un castravete de mare. Și presupun că sunt foarte lenți și de aceea au fost numiți după o legumă. Care nu se mișcă deloc.

Au ajuns la etajul doi și Marigold aproape că scăpă bradul pe jos. North continua să meargă.

— Scuze, spuse ea, zorind ca să țină ritmul cu el. E greu să-l apuci bine.

— Este un brad. Brazii se pot apuca bine. Trunchiul lor este făcut să-l apuci de oriunde.

— Ei bine, poate aș putea să-l prind mai bine dacă tu nu ai trage atât de tare.

— Ei bine, poate că nu ar trebui să trag atât de tare dacă tu ai duce așa cum trebuie partea ta.

— N-are niciun sens.

Marigold se izbi cu cotul de balustradă.

— *Au!*

North trase din față, smulgându-i complet pomul din mâini.

— AHHHHH! gemu ca un gladiator în timp ce porni alergând cu toată viteza pe ultimul rând de scări.

La etajul trei scăpă jos bradul, iar acesta mai alunecă în față câțiva centimetri.

— Ce dracu a fost asta? strigă Marigold.

North rânji.

— A mers mult mai repede, nu-i așa?

— Aproape mi-ai smuls degetele.

— După cum se vede nici nu am avut nevoie de ajutorul tău, până la urmă. Nu că te-ai fi străduit prea tare. De vreo mână de ajutor, vorbesc. N-ai fost de niciun ajutor.

— Nici măcar nu am vrut brad, îl fulgeră Marigold cu privirea.

Gata, destul. Ieșea din discuție treaba cu vocea.

După care adăugă:

— Tu m-ai convins să intru în chestia asta. Tu ești de vină.

— Data viitoare, alege-ți alt loc prin care să bântui.

Ea apucă bradul, îl puse în picioare și-l târșâi până la ușa.

— Nu *bântuiam*.

— Ce se întâmplă acolo? strigă de jos o voce hârșăită.

Marigold se crispă.

— Scuze, doamna Agrippa.

— Mă gândeam eu că ești tu. Mă gândeam eu că pui ceva la cale.

North ridică dintr-o sprânceană.

Marigold sprijini pomul de peretele de lângă ușa ei, dând din cap.

— Doar aduc un brad de Crăciun, doamna Agrippa. Îmi pare rău pentru strigăte.

— Nu-l pui pe balcon, nu? Nu am chef să-i cadă acele la mine-n balcon. Nu am chef să strâng dezastrul tău mizerabil.

North ridică amândouă sprâncenele.

Marigold cotrobăia în poșetă după chei.

— Îl duc înăuntru, doamna Agrippa. Ca pe orice brad normal de Crăciun, adăugă ea, murmurând în barbă.

Ușa de dedesubt se închise trântindu-se.

— O comoară de femeie, zise North.

Lui Marigold îi ajunsese până peste cap toată escapada aceasta enervantă. Gata. Sfârșit.

— Păi, îți mulțumesc. Apreciez că ai cărat chestia asta acasă, pentru mine, dar de aici mă descurc.

Descuie ușa și deschise lumina.

— Noapte bună.

Dar North nu se uita la ea. Privea fix, peste umărul ei, cu ochii mari.

— Și cum crezi tu, mai exact, că vei căra bradul în chestia aceea?

Mobilă, sacoșe și cutii erau stivuite până-n tavan. Fără exagerare, erau chiar până-n tavan. Chiar și cu luminile din tavan aprinse, aparatamentul era întunecat. Turnuri de obiecte întunecate blocau aproape toată lumina. Printre ele nu era decât o potecă, înainte, pe unde abia dacă trecea o persoană.

— Ești o strângătoare obsedată.

North era uimit și sceptic.

- Nu sunt o strângătoare obsedată. Și nici mama nu e.
- Și atunci ce e cu toate lucrurile astea strânse, *strângătoareo?* Marigold simți cum pieptul i se strânse ca un corset victorian.
- Este o situație temporară. Tocmai... ne mutăm.
- De ce nu sunt lucrurile acestea într-un depozit?
- Pentru că un depozit costă, iar noi strângem bani pentru noua casă.

North nu mai avu replică la așa ceva. Pe față i se citi o oarecare stân-jeneală, dar nu pentru mult timp. În mod intenționat. Poate că înțelese.

- Deci... unde ar trebui să pun bradul?
- Ți-am spus că mă descurc de aici.
- Este limpede că nu te descurci. Nici măcar nu intră pe aici. Arată spre cărarea îngustă.

— Și unde vrei să faci toată isprava? Unde te gândești să-l așezi?

Marigold era copleșită de un sentiment bine cunoscut de teamă și umilință. Cum a putut ea să-l lase să urce până acolo? Cum de a putut să cheltuiască bani pe ceva ce avea să arunce după o săptămână? Pe ceva ce nici măcar nu avea să încapă în apartament. Mama ei avea să fie furioasă. Inima lui Marigold o luă la galop.

— Nu... nu știi. Aveam de gând să-l pun în fața glasvandului de la balcon. Ca toți ceilalți din clădire.

North își lungi gâtul peste prag.

— Ușa de la balcon? Acea din față? Cea din spatele dulapului de porțelanuri?

— Da. Poate.

— Ești nebună. De ce ai cumpărat un brad de Crăciun?

— Pentru că ești extrem de convingător.

North se întoarse brusc și se uită îndelung la ea. Pentru un moment, nu i se putuse citi nimic pe față. Apoi... zâmbi. Era un zâmbet cald, neașteptat de cald, care o făcu pe Marigold să se simtă o idee mai bine.

— Deci ce ai de gând să faci?

— Cred că.... am să mut niște lucruri?

Expresia de pe fața ei era la fel de nesigură ca întrebarea. Până una alta, nici ea și nici mama ei nu atinseseră nimic de când se mutaseră acolo.

North făcu un pas de probă. În timp ce el se scărpină la ceafă, Marigold se simți brusc apăsată de griji. Nu ar fi trebuit să se simtă jenată, doar aveau un motiv pentru asta, la naiba. Totul era temporar, fir-ar să fie, dar așa se simțea.

— E o nebunie toată treaba asta, spuse el. În niciun caz nu e sigur.

— Suntem aici de un an și nu a căzut încă nimic pe noi.

— Locuiești în văgăuna asta a morții de un an de zile?

Se strecură în adâncurile apartamentului. Poteca dintre calabalăcuri ducea spre încăperile principale din orice locuință: bucătărie, băi, dormitoare.

— Îmi pare rău, nu te pot lăsa să-mi aduci bradul aici, strigă el de după colț. Va muri până de Crăciun. Și nu mai sunt decât cinci zile până atunci.

— Nu contează. Pomul meu nu trebuie să trăiască decât până mâine.

— Ce e mâine? Ziua în care vine echipa de demolatori?

— E Yule. Solstițiului de iarnă.

Capul lui North se ivi de după o grămadă instabilă de scaune de masă.

— Ești cumva vrăjitoare?

Marigold izbucni surprinsă în râs.

— Wiccană, adică. Vreau să spun vrăjitoare wicca, adăugă el.

— Nu!

— Păgână? Un fel de neo-păgână?

Marigold clătină din cap.

— Druid, nu știu. Cine sărbătorește solstițiul?

— Oricine poate sărbători solstițiul.

Se duse în casă după el.

— Este un fenomen astrologic. Știință. Solstițiul de iarnă este cea mai scurtă zi a anului.

— Așadar, tu și cu mama ta sunteți... oameni de știință.

Marigold zâmbi.

— Nu. Categorie, mama e păgână.

— Și te mai întreb o dată: de ce ai cumpărat un brad de Crăciun?

— Pentru că îmi plac. Tatăl meu...

Marigold se opri puțin înaintea să continue oarecum stânjenită.

— El sărbătorea Crăciunul. Mama mea nu, dar a acceptat să-l includă în tradiția familiei, deoarece e o sărbătoare frumoasă. Legată de natură. În plus, probabil creștinii nici nu ar fi avut-o dacă nu erau întâi păgânii care să celebreze Yule. Copacii veșnic verzi erau primul lucru la care ei se gândeau.

Se aștepta ca el să o provoace și să-i spună că prea voia să se apere — Marigold lua întotdeauna o atitudine defensivă — dar cutele lui de pe frunte i se îmblânziră.

— Și unde este acum tatăl tău? întrebă el.

Mort. El se aștepta să-i spună că era *mort*.

— Se află în Charlotte, zise ea.

— Oh, North părea ușurat, însă doar pentru moment. Divorț?

— Nu au fost niciodată căsătoriți.

— Frați?

— Sunt singurul copil.

— Și mama ta unde e?

Marigold crezuse că fusese destul de clară în privința aceasta.

— Locuiește aici, bineînțeles.

— Voiam să spun acum, unde este acum.

Se simți din nou jenată, apoi, brusc, frustrată.

— E la serviciu. Lucrează în tura de seară.

Însă imediat ce cuvintele îi ieșiră pe gură, Marigold se îngrozi. Tocmai îi spusese unui străin că erau singuri. Cum a putut fi atât de idioată?

North părea însă doar iritat.

— Deci nu mai e nimeni să ne ajute. Minunat.

— Ce vrei să spui?

El trase de pe mormanul de mobilier o măsuță mică turcoaz, marocană, cu atâta grijă de parcă juca o partidă de Jenga.

— Trebuie să te dai puțin înapoi.

Frustrarea lui Marigold creștea într-un ritm colosal.

— Cum adică?

— Toate acestea pot fi rearanjate, însă voi avea nevoie de mai mult spațiu de manevră. Tot ce este în aceste camere din față — North arată cu capul dintr-o parte în alte — trebuie mutat afară.

Arată cu bărbia spre holul de afară. Apoi împinse în față, îmboldind-o să iasă cu spatele din cameră, împreună cu măsuța ei marocană.

Marigold era uluită.

— Ce faci?

— Te ajut.

Așeză măsuța lângă bradul de Crăciun.

— După cum se vede.

— Nu trebuie să te întorci la treburile tale?

— Ba da. De aceea tu vei continua să faci asta cât timp sunt eu plecat. Pe rând, câte un lucru, bine?

Dădu din cap, răspunzându-și singur la întrebare.

— Așa. Mă voi întoarce când mi se termină tura.

Marigold nu înțelegea cum de el o convinsese ca ea să facă toate aceste lucruri. De două ore nu făcea decât să care afară pe hol scaune prăfuite, cutii de carton, saci de gunoi plini cu haine și coșuri de rufe pline cu fleacuri. Doamna Agrippa strigase la ea deja de trei ori.

Ce avea să spună mama ei când ajungea acasă, la primele ore ale dimineții, și vedea că tot apartamentul fusese rearanjat. Și că Marigold lăsase un străin să o ajute ca să facă acest lucru? Că fusese sugestia lui.

Deși... nu era adevărat. Nu pe de-a-ntregul.

Marigold cam avea idee de ce se lăsase convinsă să facă asta și cu siguranță nu era din cauză că acum putea să îl roage să o ajute cu vocea. Se simțise atât de bine în compania lui North cum nu se mai simțise de ani de zile, de când plecaseră prietenii ei la facultate. Când era cu North, nu știa ce urma să se întâmple. În ultimele luni, care nu fuseseră puține, Marigold știa cu precizie ce traseu urma să aibă viața

ei. O mamă falită, deprimată și un program nesfârșit de lucru, o realitate alinată doar de compania tăcută a computerului, de lumea și de oamenii cuprinși de acesta.

North era viu. Era carne vie.

Iar acum, carnea ei era plină de transpirație.

Trecuse cu puțin după ora zece seara, iar ea se ștergea la subrațe cu prosoape de hârtie, când auzi pașii lui grei urcând scările. Aruncă grăbită prosopul de hârtie și îl întâmpină la ușă.

— Solstițiu fericit!

North îi întinse un suport de pom.

— Chiar aveam unul. Pe aici pe undeva, adăugă ea.

— Te cred. Cred că ai câte ceva din orice pe aici. Dar nu m-aș baza că l-am găsi.

Marigold nu era sigură dacă era amuzată sau enervată.

North dădu buzna în casă pe lângă ea.

— Mersi, North, zise el.

Era enervată. Strânse din dinți.

— Mersi, North.

— Cu plăcere, Marigold.

Privi mulțumit prin cameră.

— Uau! Ai aranjat mai mult decât mă așteptam.

— După cum ți-am spus mai devreme, sunt mai puternică decât par.

— E și mai multă lumină.

Marigold nu putea să contrazică asta, dar... tot trebuia să le aducă pe toate înăuntru. Ar fi preferat mai bine să le arunce.

— Tu chiar vorbești serios când spui că le putem pune pe toate înapoi? Și să avem și loc destul pentru brad?

— Pari să ai îndoieli. De ce ai îndoieli? Încă nu am făcut niciun lucru dubios în prezența ta.

Dubios. Iată un nou cuvânt bun. Nu doar că îi plăcea cum vorbea, dar îi plăcea și ce vorbea.

— Ai făcut vreo câteva lucruri dubioase, spuse ea.

— Spune unul!

— M-ai ajutat pe mine, o persoană pe care nu o cunoști deloc, extrem de mult. Dubios ca la carte.

— Mi-ar plăcea să te contrazic, zâmbi el, dar nu pot.

— Și atunci de ce mă ajuți?

Se uită din nou în apartament, scanându-i suprafața, fiecare colțișor și crăpătură.

— Pentru că am abilități organizatorice superioare. Simt cum trebuie să potrivesc lucrurile. Sunt ca un Tetris în carne și oase. Este superputerea mea. Este datoria mea să te ajut.

Marigold își încrucișă brațele.

— Superputerea ta.

— Toată lumea are cel puțin una. Din nefericire, majoritatea are abilități stupide, cum ar fi, de exemplu să fie întotdeauna primii care observă un trifoi cu patru foi. Sau să fie întotdeauna în stare să ghi-cească greutatea unei persoane până la ultimul gram.

Marigold se întreba dacă așa ceva era adevărat. Era plăcut să știe că ar putea avea o superputere, chiar și una stupidă, ascunsă undeva în ea. Care ar fi putut fi?

— Bine, North o trase înapoi cu picioarele pe pământ. În timp ce eu mut restul de mobilă — ea nu fusese în stare să mute obiectele mai mari — tu va trebui să dai cu aspiratorul și să ștergi praful. Parcă în casa asta ar fi opt pisici. Ai opt pisici?

— Am optsprezece.

— Aha. Ai aspirator?

Marigold își ridică bărbia.

— Bineînțeles că am.

Deși era evident că nu prea avusese cum să îl folosească acolo.

— Doamna Agrippa va fi nervoasă când va auzi că dai cu aspiratorul la ora aceasta?

— Foarte.

Ochii lui North licăriră.

— Perfect.

Marigold dădu cu aspiratorul, ținuu la distanță vecina și șterse de praf zonele proaspăt golite din apartament, în timp ce North căra mobila de colo-colo. Ea nu voise să recunoască faptul că nu aveau cârpe de praf — mă rog, aveau, dar Dumnezeu știa pe unde erau împachetate — așa că folosise niște prosoape dintr-unul din sacii de plastic. Erau prosoape decorative pe care le păstrasera pentru musafiri.

Apartamentul avea două dormitoare, o baie, o bucătărie, o sufragerie și o cameră de zi. După ce au făcut lună camerele din față, North explică următoarea mișcare. Stăteau în mijlocul sufrageriei mici. Marigold nu mai stătuse pe bucățița aceea de carpetă niciodată până atunci.

— O să transformăm camera aceasta — deoarece este separată de celelalte — în spațiu de depozitare. Ar trebui să putem aduce aici cam totul, inclusiv ce mai e prin dormitoare, iar restul le stivim pe lângă perete. Arată cu degetul cel mai lung perete din camera de zi.

Marigold se încruntă.

— Secretul e cum le împachetezi și cum le depozitezi, îi spuse el. Ce am văzut când am intrat era o gestionare absolut greșită a spațiului.

Ea îi înțelesese logica, dar după felul în care trăise de un an de zile încoace, tot nu își putea imagina ceva diferit. Sau, poate era cazul să recunoască față de ea însăși, că nu își îngăduise să-și imagineze. Poate că asta nu ar fi condus decât la dezamăgire.

— Cei de la firma de mutări au făcut asta, zise ea. Ei au pus totul așa.

— Dar tu ai lăsat lucrurile așa.

Lui Marigold îi era prea rușine ca să mai răspundă la întrebarea neadresată. De ce? Nici măcar nu era sigură că înțelegea ea răspunsul complet. Din fericire, North luase din nou la pas apartamentul.

— Mai întâi vom avea nevoie de piesele cele mai mari și mai plate, zise el.

— Cum ar fi de exemplu vitrina?

— Exact.

O cărară împreună, înțepenit și cu chiu cu vai, dar în secunda în care o puseseră la locul ei, Marigold se simți... mai ușoară. Ușa glisantă de sticlă de la balcon era liberă și curată. Putea vedea afară:

copaci, magazinul alimentar, cerul de decembrie, luna în creștere. Putea să iasă pe balcon, dacă voia. Dacă nu ar fi fost atât de frig și dacă nu ar fi bătut atât de tare vântul.

Și era loc și pentru brad.

— Ce urmează?

Îi era greu să-și ascundă entuziasmul.

— Biblioteca?

North dădu din cap.

— Vitrina este goală. Este un spațiu irosit.

— Oh, ezită Marigold.

În vitrină puneau de obicei niște obiecte de lut realizate la roată de prieteni ai mamei ei și obiecte de porțelan, amintire de familie, pe care bunicii ei le aduseseră de fapt din China. Dar habar n-avea unde erau acele obiecte.

— Nu știi exact unde am pus vasele frumoase, recunosc eu.

— Nu avem nevoie de vase frumoase, trebuie doar să-l umplem cu lucruri.

North îi arătă cu degetul cutiile și sacoșele potrivite ca mărime și le-au găsit loc în interiorul vitrinei. Se mișcă rapid și reușiră să mute și masa din lemn masiv din dormitorul mamei ei și să o așeze într-o parte față în față cu vitrina. Între acestea au așezat biblioteca — era plină cu cutii de cărți nedespachetate — și două scaune tapițate de sufragerie. Un leagăn de verandă, două balansoare, patru scaune pentru verandă, o mașină de tuns iarba și jumătate din scaunele pentru bucătărie au fost aranjate cu precizie de expert.

Felul în care North așeza lucrurile — unele răsturnate cu susul în jos, altele puse într-o parte — era cu adevărat Tetris. Ansamblu omogen. Stabil. Fiecare piesă de mobilier era acoperită cu albituri sau cu prosoape și fiecare gol era umplut cu flecușețe și aparate mici. Totul era șters de praf înainte să fie așezat la locul său. North își folosi dreptul de veto doar la câteva obiecte: o lampă, o masă, un covor și alte câteva. Acelea fuseseră puse deoparte.

Aerul era mai curat. Spațiul, mai gol. Pe măsură ce se crea mai mult loc, Marigold devenea tot mai conștientă de faptul că respira, că putea să respire. Plămâni ei erau înfometați.

— Ce facem cu canapeaua, întrebă ea. E încă la mine în dormitor.

North își șterse fruntea cu mâneca de la bluză. Transpirase.

— O ducem în camera de zi, ca să o puteți folosi.

Doar gândul acela, doar gândul acela simplu și incredibil, era extraordinar.

— Aveți nevoie și de altceva pe care să stați, în afară de pat. Un loc pe care să vă relaxați când veniți de la serviciu. Își deschise nasturii de la flanela roșie. Ceva pe care să stați când îmi admirați bradul.

Sfinte Dumnezeule mare! Marigold era fericită că era deja îmbujorată din cauza eforului. Încerca să nu se piardă cu firea, dar imaginea lui North dezbrăcându-se era fenomenal de tulburătoare.

— Continui să-i spu bradul tău.

El rânji.

— Eu l-am crescut, nu-i așa?

— Eu l-am cumpărat, nu-i așa?

— Iar eu sunt foarte fericit că ai făcut-o.

Își aruncă flanela roșie deoparte. Avea pe el un tricou negru... cu logoul PNR.

Marigold rămase din nou mută de uimire.

De la un punct știa deja că North o place. Pur și simplu, băieții nu fac treburi din-astea dacă nu te plac. Însă de data aceasta era poate pentru prima dată când își dădu seama că era posibil ca el să fie acolo nu doar ca să-și exerseze calitățile organizatorice supraumane.

Era palpitant.

În plus... tricoul acela. Postul Național de Radio era ceva de care un băiat căruia îi plăceau activitățile de interior ar fi putut fi interesat. Poate că aveau mai mult în comun decât crezuse ea, mai mult decât o înaltă considerație pentru duelul verbal.

Dar faptul că Marigold nu-i dăduse imediat o replică șmecheră temperă nițel șmechereala lui North. Părea nesigur pe el, ca și cum ar fi interpretat greșit toată situația. Poate că ea nu era interesată de el.

Oh, dar Marigold era interesată.

Marigold era categoric interesată.

Ea îi zâmbi obraznic.

— Postul Național de Radio, carevasăzică.

Expresia de pe fața ei îl făcu să-și îndrepte umerii, iar Marigold nu putu să nu remarce — efectiv să remarce — forma corpului său de la brâu în sus. Faptul că avea o formă. Dar pe măsură ce întrebarea ei era tot mai absorbită în adâncul tăcerii, el devenea din ce în ce mai jenat. El se întoarse ca să vâre o cutie de pantofi plină cu nuci într-una dintre crevasele rămase.

— L-am primit la una dintre campaniile lor pentru strângere de fonduri, spuse el, referindu-se la tricou.

— M-hm, zise Marigold.

— Îmi place să fiu la curent cu tot ce se întâmplă. Îmi place să învăț lucruri noi.

— Mama mea ascultă PNR.

El rămase întors cu spatele.

— Așadar, ar fi trebuit să întreb asta mai devreme, dar există pe aici niște cutii de Crăciun — dădu din cap — cu decorațiuni pentru Yule pe care ar trebui să le căutăm?

Schimba subiectul în loc să-i cânte în strună. Interesant. Nu i se păruse până atunci că ar fi o persoană care să evite o ripostă.

— Sau copacii de solstițiu sunt goi? continuă el, pe un ton sec. Așa cum i-a făcut natura.

Și iată-l din nou, North pe care îl știa ea. Dar... nu-l cunoștea, nu-i așa? Marigold fu de-a dreptul izbită de cât de mult își dorea să-l cunoască.

Se duse spre el.

— Noi îl decorăm pe al nostru.

North se întoarse fără să-și dea seama cât de aproape stătea ea în spatele lui. Nu se clinti un pas înapoi și nici încrederea lui nu se clătină câtuși de puțin.

— Adică spui că există o cutie.

Vocea lui era atât de profundă încât simți cum îi rezonă în tot corpul.

— Da, sunt două.

North zâmbi.

— Și poți să-mi spui cum arată?

— Una este de la un castel vechi, Fisher Price, cealaltă este de la o casă în stil Tudor, tot de la Fisher Price.

— Nu cred că pe acestea le-am văzut încă.

Cumva, vocea lui deveni și mai profundă. Chiar mai — ei bine, hai, putea să o recunoască —, mai sexi. Profundă și sexi... când vorbea despre cutiile de la Fisher Price.

Îi întoarse spatele, zâmbind în sinea ei.

— Îți aduc ceva de băut? Apă? Cafea? Ceai?

Bucătăria era un dezastru, dar, spre deosebire de cum fusese restul apartamentului, oferea destul spațiu de manevră. În timp ce Marigold pregătea cafeaua, North pusese mâna pe o măsuță mică, de verandă, și două scaune, pregătind un colțișor nou, confortabil, de stat la masă, în camera de zi. De obicei, Marigold mânca stând în picioare la birou. Nici nu-și mai amintea când fusese ultima dată când mâncase împreună cu mama ei.

North veni prin spatele ei, arătând spre aparatul de făcut cafea.

— Ce e aia?

— O presă franceză.

— Ca să vezi.

Ea ridică din umeri.

— Mama mea nu crede în aparate electrice de făcut cafeaua.

— Măcar crede în cafea.

Marigold începu să râdă în timp ce scotea din dulap două câni de cafea (făcute manual, deoarece mama ei credea și în sprijinirea artiștilor locali).

— Cum bei cafeaua?

— Fără zahăr, răspunse el.

— Mă gândeam eu. Un pădurar energetic ca tine.

North izbucni în râs. Marigold zâmbi și ea.

— Și eu beau cafeaua tot fără zahăr.

El se aplecă peste insula din bucătărie și își lăsă trupul viguros spre ea.

— Și când te gândești că mi-ai părut mai degrabă o tipă care bea ceai din ierburi.

— Sigur.

Marigold își dădu ochii peste cap. Îi întinse cafeaua.

— Din cauza restaurantului.

— Din cauza solstițiului. A numelui tău. Și a ceramicii acesteia. Ridică în mână cana. Care e treaba cu restaurantul?

Ea uitase că nu-i pomenise de restaurant. Simțea că ar fi trebuit să știe. Marigold se așeză la măsuța pentru verandă, iar North se așeză vizavi de ea.

— Mama este proprietara unui restaurant de noapte cu mâncare vegană, care alină, în centru, spuse ea mai mult mormăind în barbă. Da, știi, e foarte în spiritul orașului Asheville.

— Henrietta? Mama ta e Henrietta?

Sprâncenele lui Marigold se ridicară brusc din cauza surprizei.

North ridică din umeri.

— Nu sunt multe restaurante deschise târziu noaptea — în Sugar Cove nu este niciunul — așa că am ajuns acolo după o tonă de filme și de spectacole. Toată lumea o știe pe mama ta, adăugă el. Sau măcar a auzit de ea. Cum îi ajută pe oamenii străzii și toate celelalte. E chiar grozav.

Marigold se așteptase să o tachineze. În loc de asta, simți cum i se puse un nod în gât. Trecuse ceva vreme de când auzise ca cineva să vorbească frumos despre Henrietta. Angajații ei erau și ei la fel de sătui de tristețea și de furia ei cum era și Marigold. Mama ei își clădise reputația pe faptul că hrănea bine pe toată lumea, indiferent de câți bani avea în buzunar. Inclusese în meniu un fel de mâncare din fasole și orez pentru care clienții plăteau după cât îi ținea buzunarul. Cei care plăteau mai mult decât costa felul de mâncare contribuiau practic pentru plata celor care nu aveau bani suficienți sau deloc.

Oamenii răspundeau extraordinar la acest mod de a plăti mai departe pentru alții.

— Îți mulțumesc, Marigold abia dacă își găsea cuvintele.

— Ești vegană?

— Nici măcar vegetariană. Cu toate acestea, recunosc ea, mă-nânc implicit doar mâncare vegană. Nu am voie să am carne în casă, așa că o mănânc la cantina școlii.

— Carnea de la cantina școlii. Sună a disperare.

Marigold zâmbi.

— Dacă ai ști!

— Deci... nu mai mergi la școală?

— Nu, de când am terminat liceul. Tu?

— La fel, spuse North. Câți ani ai?

— Nouăsprezece. Tu?

— La fel.

Își zâmbiră, cu sfială. Mulțumiți. Momentul crescă în intensitate și tot crescă până când deveni prea intens. North se foi în scaun.

— Am fost vegetarian câteva luni. A trebuit să încep să mănânc din nou carne fiindcă aveam nevoie de nivelul de proteină și de energie ca să pot să fac munca de la fermă. Cum am plecat însă de aici, voi încerca din nou.

— Nu te interesează afacerea familiei?

— Sub nicio formă. Pe tine?

Marigold clătină din cap.

— Gena restaurantului nu mi-a fost transmisă. Și bunicii mei au un restaurant, explică ea. Un restaurant chinezesc în Atlanta.

— Fain. Bunicii mei au pus ferma pe picioare.

— „Afacere de familie care funcționează din 1964”, spuse ea citându-le sloganul de pe firmă.

Ceva luci în ochii lui North, ca și cum ar fi simțit același lucru pe care-l simțise ea când el vorbise atât de frumos despre mama ei. Mândrie, poate ușurare.

— Exact, zise el.

— Și de ce nu vrei să te faci fermier, North Drummond?

— Nu e de mine. Sorbi din cafea.

Râse funest.

— E adevărat că nu mă interesează. Apoi am aflat că nici Nick, fratele meu mai mare, care ar fi trebuit să moștenească ferma nu era interesat de ea. Acum doi ani a plecat în miezul nopții. A împachetat tot ce avea și s-a mutat în Virginia cu prietena lui. Acum cresc câini de rasă, hibridi, acele rase încrucișate între ele cum ar fi Puggles sau Labradoodle.

Pe Marigold o uimi amărăciunea cu care pronunță aceste cuvinte.

— Dar... nu a vrut și el să plece, așa cum vrei tu?

— Tata tocmai fusese diagnosticat cu Parkinson.

— La naiba. Of, fir-ar. Îmi pare rău.

North se uita fix la cana de cafea.

— Îi este tot mai greu să lucreze și se bazează din ce în ce mai mult pe mine. Vor ca eu să preiau ferma, dar, de fapt, sora mea este cea care își dorește foarte mult acest lucru. Părinții mei sunt niște oameni extraordinari, dar sunt... ca să zic așa, de modă veche. Vara trecută a avut loc o ceartă foarte puternică. Acum și Noelle a plecat.

Marigold își dorea să se întindă peste masă și să-l îmbrățișeze. Înțelegea cum nu se putea mai bine, iubirea, rușinea, nevoia de a rămâne până când se îndreaptă lucrurile.

— Am încercat să o conving să se întoarcă și am încercat să-mi conving părinții să-i lase ei ferma, ca să pot eu pleca...

— Dar de ce nu pleci oricum? Așa cum au făcut fratele și sora ta.

— Ferma și așa abia scoate profit. Părinții mei ar falimenta fără mine.

Marigold înghiți în sec. Și ea luase aceeași decizie. Și ea își amânase propriile planuri de viitor.

— Și eu... și eu stau aici ca să o ajut pe mama.

North își ridică privirea. Expresia aspră, intransigența i se domolise.

— Și asta are legătură într-o oarecare măsură cu tatăl tău?

— Are legătură cu el în mare măsură.

— Și cu motivul pentru care locuiți așa?

Acum Marigold era cea care își privea fix cana de cafea.

— Știi acele povești despre femeile care nu au știut că soții lor aveau o familie secretă, o a doua familie?

— Da.

Marigold ridică din umeri.

Inimile bătura la unison.

— Vorbești serios? Nu, nu vorbești serios.

— În Charlotte. O soție și două fete.

North părea cât se putea de șocat.

— Nici ele nu au fost foarte încântate de existența noastră, zise Marigold. Acum locuiește cu ele. Încearcă să-și repare greșeala. Față de ele. Poate chiar își face o nouă familie secretă, a treia, a patra nu știu. Am aflat anul trecut, chiar înainte de Crăciun.

— Și de ce nu ați păstrat casa? întrebă el.

— Deoarece mama și cu mine... noi eram cea de-a doua familie a lui.

North făcea ochii tot mai mari pe măsură ce lucrurile îi deveneau mai clare.

— Se căsătorise cu cealaltă femeie, înainte să o cunoască pe mama. Noi am fost proiectul său secundar, exotic, neconvențional și hipiot.

Marigold scuipa cuvintele precum otrava.

— Așa că acum, soția lui, cea legală, îi ia toți banii prin procese. A trebuit să ne vindem casa și să ne mutăm.

— Îmi pare rău. Nici măcar nu știu ce să spun.

Ea își împinse cana pe masă.

— Ne vom căuta o casă nouă, în primăvară.

— Și... vei rămâne aici, în Asheville? Ca să o ajuți pe mama ta?

Marigold aproape că uitase de ce îl abordase inițial pe North. Aproape. Se hotărâse că indiferent dacă el nu putea sau, mai probabil, dacă ea nu va fi în stare să-l roage să o ajute, faptul că avusese pe cineva cu care să vorbească îi era suficient. Seara aceea avea să îi fie de ajuns.

— Este greu, știi? Iubesc orașul acesta. Arhitectura sa art deco și nefsârșitele sale festivaluri de muzică. Localurile sale excesiv de

prietenoașe. Dar... nu am niciun viitor aici. Nicio carieră. După ce mama se aranjează, am plecat în Atlanta.

North se încruntă.

— Ca să lucrezi cu bunicii tăi?

— Nu.

Zâmbetul îi reveni, deoarece își amintise.

— Animația.

Începu să vorbească, cuprinsă de pasiune și să-i povestească despre studiourile care nu erau decât la trei ore și jumătate distanță. Despre cum se dezvoltase piața din Atlanta și cum rețelele naționale de televiziune realizau tot mai multe emisiuni acolo. Îi povesti despre propriul ei canal YouTube, despre succesul și despre aspirațiile sale. Marigold îi spuse totul. Totul, cu excepția rolului crucial pe care ea și-ar dori ca el să-l aibă în toată această poveste.

North se aplecă spre ea.

— Vrei să mergi la facultate pentru asta? Pentru animație?

— Vreau să lucrez. Sunt pregătită să lucrez.

Marigold făcu o pauză.

— Tu vrei să mergi la facultate?

— Da, vreau..., dar își lăsă, jenat, vorba în vânt.

Marigold se aplecă și ea. În oglindă cu el.

Vorbele îi ieșiră ca un torent, în timp ce arăta spre tricoul cu care era îmbrăcat.

— Știu că este o artă pe cale de dispariție, dar vreau să studiez jurnalismul de radio și de televiziune. Vreau să lucrez în radio.

Un semnal de alarmă se declanșă în mintea lui Marigold.

— Cineva mi-a spus, odată, că am voce de radio, continuă el. Nu am fost în stare să-mi scot asta din minte. Și iubesc radioul. Si tot ce este multimedia de pe internet. Ascult *This American Life* și *WTF* și *Radiolab* cât e ziua de lungă, obsesiv chiar, în timp ce lucrez.

— Chiar ai voce bună. Ai o voce grozavă.

North rămase cu gura căscată de cât era ea de entuziasmată, dar era prea târziu ca să se mai oprească.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, îi zise.

Restul poveștii curse de la sine, cea care dezvălui că seara aceea se întâmplase datorită sunetului vocii sale.

North încremenise.

— ... și evident te-am îngrozit, iar eu aș intra mai bine în pământ de rușine și mai bine tac, zise ea. *Și acum am să mor.*

Se lăsă o liniște apăsătoare și lungă. Apoi, trăsăturile lui North reveniră la expresia senină, obișnuită.

— În primul rând, începu el pe un ton calm și ironic cum încă nu folosise, sunt flatat că ai venit să mă cauți pe mine și nu un brad. Asta arată că dai dovadă de bun-gust.

Colțurile gurii lui Marigold tresăriră.

— Am venit în căutarea vocii tale.

— În al doilea rând, nu-mi vine să cred că ți-a trebuit o lună întregă — ca să nu mai spun că a trebuit chiar să intru fizic în apartamentul tău — ca să-mi adresezi întrebarea. Pe care, apropo, nu ai formulat-o ca atare, așa că îmi este imposibil să-ți răspund până nu o faci.

Marigold se lăsă pe spate și își încrucișă brațele.

North rânji.

— Evident, nu am nimic altceva de făcut în seara aceasta. Așa că pot sta aici cât e nevoie.

— North, începu ea, printre dinți. Ai putea, te rog, să te gândești să-mi oferi vocea ta pentru noul meu video?

— Depinde. Își puse mâinile la ceafă. Cât se plătește?

Inima lui Marigold se opri pentru o clipă. Nu-i venea să creadă, dar nici măcar nu se gândise să-l plătească. Prietenii și colegii făcuseră asta fără bani. Dar bineînțeles că ar trebui să-l plătească. Bineînțeles.

— Marigold, zise el după ce tăcu vreo douăzeci de secunde. Glumesc.

— Cum?

— Glumesc. Bineînțeles că o voi face. Pare o idee grozavă.

— Te-aș putea plăti în mâncare, spuse ea repede. De la Henrietta.

North o fixă cu privirea.

— Știi care este cel mai ciudat lucru legat de seara aceasta? De altfel o seară uluitor de ciudată.

— Care?

— Că tu încă nu îți dai seama că eu fac totul de bunăvoie, totul, descrie un cerc mare cu mâna, în care cuprinse tot ce era în jurul lor, doar ca să fiu în compania ta. Nu trebuie să mă plătești.

Marigold își simțea inima în gât. Trecuse mai bine de un an de când fusese într-o situație asemănătoare cu un băiat. Un băiat care arăta bine. Dintr-odată nu mai putea gândi clar.

North îi lovi ușor vârful de la gheată cu gheata lui.

Gheata ei, piciorul ei se simți electricizat.

O bătaie puternică în ușa o trezi brusc din transă.

— Faceți liniște acolo. Unii dintre noi încearcă să doarmă.

— Iisuse! zise North. Nu se oprește.

— Niciodată.

Marigold se ridică și-și târî picioarele până la ușa.

— Vreau să spun că acum am fost chiar cei mai liniștiți de când am ajuns aici.

— Face așa chiar și când dormim, mama și cu mine. Obişnuiește să ne trezească. Marigold deschise ușa și afișă un zâmbet fals.

— Doamnă Agrippa, cu ce vă pot ajuta?

— E miezul nopții. Nu pot dormi cu toată agitația asta.

Doamna Agrippa tăcu brusc.

— Dumnezeule. Ai fost jefuită!

— Nu! Marigold făcu un pas înainte.

Doamna Agrippa se dădu fulgerător înapoi, cu o mână tremurândă la piept și cu cealaltă arătând spre North.

— Bărbatul acela! Este un bărbat străin la tine în apartament.

— Acela este prietenul meu, spuse Marigold, controlându-și tonul vocii. Lucrează la piața de brazi de peste drum. L-ați văzut aici sus și mai devreme? Mă ajuta să fac ordine. Nu arată bine?

— Ai nevoie să sun eu la poliție?

Doamna Agrippa șuieră.

— Ești în pericol?

— Serios și fără să vă mint, totul este bine. Acesta este North. Este prietenul meu.

North făcu un semn cu mâna.

Doamna Agrippa se schimbă la față.

— Mama ta știe că el este aici?

— Bineînțeles că știe, spuse Marigold fermă.

Mai bine să mintă în privința aceasta.

— Noapte bună, doamna Agrippa.

— Pleacă repede? Ați făcut atâta gălăgie în seara asta...

— Da, doamna Agrippa. Ne pare rău că v-am deranjat.

Marigold vru să trântescă ușa, dar așteptă. Înfruntă privirea insistentă a vecinei sale. Afară se făcuse mai frig, aerul era mai proaspăt. Mirosea... a vreme ce stătea să ningă. În cele din urmă, doamna Agrippa renunță și coborî scările. Marigold dădu afară aerul pe care-l ținuse în piept.

— Bună, prietene, zise North chiar lângă urechea ei.

Marigold tresări.

Apoi își luă inima-n dinți și îl lovi ușor cu umărul în piept. North părea încântat.

— Să fie oare...? mirosi aerul. Zăpadă. Miroase a zăpadă.

— Mă gândeam la același lucru.

Nu ninge des pe aici, dar când se întâmpla, era de obicei după Anul Nou. Avuseseră parte doar de o ninsoare trecătoare, în noiembrie. Fulgii de nea nici măcar nu se adunaseră în strat de zăpadă.

— Iubesc zăpada.

O spuseră în același timp. S-au privit unul pe celălalt și au zâmbit.

— Sper că o să ningă, zise Marigold.

— Știi, întotdeauna m-am simțit norocos să locuiesc într-un loc în care zăpada este atât de rară. Raritatea ei o face atât de specială.

— Asta poate fi spus despre atâtea lucruri.

— Adevărat.

North o privea intens. Zâmbetul lui deveni tot mai larg.

Și Marigold o simțea. Raritatea, felul aparte de a fi al lui North. A acelei nopți. Își dorea să nu se mai termine niciodată.

— Ah, nu!

Minunatul gând declanșă un altul care reuși să o agite. Îl împinse pe North înăuntru.

— Mama! Dacă ninge, închide restaurantul mai devreme.

My True Love Gave To Me, Twelve Winter Romances,
edited by Stephanie Perkins
Copyright © Stephanie Perkins, 2014

“IT’S A YULETIDE MIRACLE, CHARLIE BROWN”
Copyright © 2014 by Stephanie Perkins.

Interior illustrations copyright © 2014 by Jim Tierney

Toate drepturile asupra acestui fragment în limba
română aparțin Editurii Epica.

Traducere de Adina Pinte